

19
17-1-2020
ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Δικ: 22.3.2019. ΤΡΙΜ.

ΣΠΑΡΟΣ - ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ
Δίκονετα: 10/12/2019
Να δημοσιευτεί
17/1/2020

Νομότυπα φέρονται προς επανασυζήτηση α) η από 28-02-2018 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης στο Εφετείο Δωδεκανήσου 188/12-09-2017 έφεση του ενάγοντα κατά το μέρος που ηττήθηκε, β) η από 28-02-2018 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης στο Πρωτοδικείο Ρόδου 41/02-03-2017 και αριθμό έκθεσης κατάθεσης στο Εφετείο Δωδεκανήσου 25/25-01-2018 έφεση του ενάγοντα κατά το μέρος που ηττήθηκε και γ) η από 01-02-2017 με αριθμό έκθεσης κατάθεσης στο Πρωτοδικείο Ρόδου 15/02-02-2017 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης στο Εφετείο Δωδεκανήσου 69/21-03-2017 έφεση του ηττηθέντος εναγόμενου μετά την έκδοση της υπ' αριθμ. 267/2018 απόφασης του Δικαστηρίου αυτού, η οποία δέχθηκε την από 25-09-2018 αίτηση -δήλωση αποχής της Προέδρου Εφετών Δωδεκανήσου, διέταξε την επανάληψη της συζήτησης επί των προαναφερθεισών εφέσεων κατά της υπ' αριθμό 53/2015 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου και όρισε νέα δικάσιμο για τη συζήτηση των άνω εφέσεων την 22-03-2019.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 111 §§ 1, 2, 122 επ., 139, 159, 271 επ., 495, 498 και 532 ΚΠολΔ συνάγεται ότι η κατάθεση του δικογράφου της εφέσεως, η οποία αποτελεί πράξη της προδικασίας του ένδικου μέσου, γίνεται στη γραμματεία του Δικαστηρίου που έχει εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση. Ο νόμος δεν επιτρέπει να αναπληρωθεί η κατάθεση με άλλο τρόπο ή να γίνει στη γραμματεία άλλου Δικαστηρίου. Δεν υπάρχει επομένως νομότυπη άσκηση της εφέσεως: α) αν το δικόγραφο της εφέσεως δεν έχει κατατεθεί, β) αν κατατέθηκε στη γραμματεία άλλου Δικαστηρίου, εκτός από εκείνο που έχει εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, γ) αν επιδόθηκε απλώς στον εφεσίβλητο, χωρίς προηγούμενη κατάθεση, δ) αν δεν έχει κατατεθεί από δικηγόρο, αλλά από το διάδικο ή το νόμιμο αντιπρόσωπο του. Περαιτέρω η κατάθεση αποδεικνύεται μόνο από την έκθεση καταθέσεως ενώ για τη νομότυπη άσκηση της εφέσεως αρκεί η κατάθεση και η σύνταξη της οικείας εκθέσεως, χωρίς να απαιτείται και επίδοση αυτής στον εφεσίβλητο. Αν δεν τηρηθούν οι νόμιμες διατυπώσεις καταθέσεως, η έφεση απορρίπτεται ως απαράδεκτη και αυτεπαγγέλτως (βλ. Σαμουήλ, Η έφεση

κατά τον ΚΠολΔ, ε' έκδοση 2003 σελ. 51 σημ.130. ΑΠ 297/1989 ΕΛΔ 31,335, ΕφΑΘ 4009/1992 ΕΛΔ 34,184).

Στην προκειμένη περίπτωση ο ενάγων και ήδη εκκαλών άσκησε την από 28-02-2017 έφεση κατά του εναγομένου και ήδη εφεσίβλητου και κατά της με αριθμό 53/2015 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου το οποίο δίκασε κατά την τακτική διαδικασία. Ωστόσο, όπως προκύπτει από το δικόγραφο της υπό κρίση έφεσης, στο τέλος αυτής δεν υπάρχει καθόλου πράξη κατάθεσης της έφεσης ενώπιον της γραμματείας του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου που την εξέδωσε ούτε η για το λόγο τούτο απαιτούμενη συντασσόμενη έκθεση. Υφίσταται στο τέλος του δικογράφου αυτού μόνο πράξη της γραμματέως του Εφετείου, με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 188/12-09-2017 από την οποία προκύπτει ότι ορίστηκε αρχική δικάσιμος η 11η Μαΐου 2018. Εφόσον ελλείπει η έκθεση κατάθεσης της κρινόμενης έφεσης, η τελευταία είναι ανυπόστατη και για τον λόγο αυτό πρέπει να απορριφθεί ως απαραδέκτως ασκηθείσα χωρίς να επιδικαστεί δικαστική δαπάνη σε βάρος του εκκαλούντος λόγω του ότι ο εφεσίβλητος λόγω της νομικής βοήθειας που έλαβε δεν υποβλήθηκε σε τέτοια..

Να σημειωθεί ότι η άσκηση της ανωτέρω ανυπόστατης έφεσης δεν αποτελεί κατά το άρθρο 514 ΚΠολΔ κώλυμα άσκησης της από 28-02-2017 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης Πρωτοδικείου Ρόδου 41/2017 έφεσης από τον ίδιο διάδικο κατά της ίδιας απόφασης. Επομένως η από 28-02-2017 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης στο Πρωτοδικείο Ρόδου 41/2017 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης στο Εφετείο Δωδεκανήσου 25/2018 έφεση ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα, ήτοι εντός 30 ημερών από την επίδοση της εκκαλούμενης στις 31-01-2017 (άρθρα 495 παρ. 1, 2, 511, 513 παρ. 1β, 516 παρ. 1, 517 εδ α, 518 παρ. 1, 2, 520 παρ.1, 522, ΚΠολΔ), φέρεται δε προς εκδίκαση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου που είναι κατά τόπο και καθ ύλην αρμόδιο (17Α,22 ΚΠολΔ). Πρέπει, επομένως, να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω, κατά την ίδια διαδικασία, ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ), δεδομένου ότι για το παραδεκτό της συζήτησης της έχει κατατεθεί το προβλεπόμενο από τη διάταξη του άρθρου 495 παρ. 3 α ΚΠολΔ (όπως ισχύει ήδη μετά το Ν.4055/2012) παράβολο (βλ. το με αριθμ. 122978194957 e-παράβολο του Υπουργείου Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων) .

Με την από 08-10-2012 και με αριθμό έκθεση κατάθεσης 365/23-10-2012 αγωγή ενώπιον του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου (Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου), ο ενάγων εξέθεσε ότι ο εναγόμενος με την από 29-11-2010 επιστολή του, το από 13-12-2010 έγγραφο του, το από 23-07-2012 έγγραφο του και το συγκροτημένο σε μια ενότητα μείγμα των μνημονευόμενων εγγράφων του, με αποκόμματα της τοπικής εφημερίδας «Η Δημοκρατική της Ρόδου» τα οποία διένειμε στο κτίριο που στεγάζονται τα γραφεία του Δικηγορικού Συλλόγου και το δικηγορικό γραφείο του ενάγοντα περί τα τέλη Ιουλίου αρχές Αυγούστου του έτους 2012, τον εξύβρισε και διέδωσε σε βάρος του τα λεπτομερώς περιγραφόμενα στην αγωγή γεγονότα που ήταν ψευδή και δυσφημιστικά, εν γνώσει της αναλήθειας τους και με σκοπό να βλάψει την τιμή και την υπόληψη του και προσέβαλε την προσωπικότητα του κατά τις σε αυτήν ειδικότερα περιγραφόμενες συνθήκες. Ζήτησε δε να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να του καταβάλει το ποσό των 690.000 ευρώ για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης που υπέστη, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την εξόφληση.

Επί της ανωτέρω αγωγής εκδόθηκε η εκκαλούμενη η οποία δικάζοντας ερήμην του εναγόμενου δέχθηκε εν μέρει την αγωγή και υποχρέωσε τον εναγόμενο να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των 10.000 ευρώ, με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής έως την εξόφληση κηρύσσοντας την προσωρινά εκτελεστή για το ποσό των 5.000 ευρώ.

Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται ο ενάγων, με την υπό κρίση υπό στοιχείο Β έφεση, για τους περιεχόμενους σ' αυτήν λόγους, που ανάγονται σε πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων, και ζητεί να εξαφανιστεί η εκκαλούμενη ώστε να γίνει δεκτή στο σύνολο της η αγωγή.

Το άρθρο 528 του ΚΠολΔ., όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 44 παρ. 2 του Ν. 3994/2011, ορίζει ότι «Αν ασκηθεί έφεση από διάδικο που δικάσθηκε ερήμην, η εκκαλουμένη απόφαση εξαφανίζεται μέσα στα όρια που καθορίζονται από την έφεση και τους πρόσθετους λόγους, ανεξάρτητα από την διαδικασία που τηρήθηκε. Ο εκκαλών δικαιούται να προβάλει όλους τους ισχυρισμούς που μπορούσε να

προτείνει πρωτοδίκως». Κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως, με την οποία ρυθμίζονται τα αποτελέσματα της εφέσεως κατά της αποφάσεως, που εκδόθηκε ερήμην του εκκαλούντος, διότι οι περιεχόμενοι στην αγωγή ισχυρισμοί του ενάγοντος θεωρήθηκαν ομολογημένοι σύμφωνα με το άρθρο 271 παρ. 3, όπως αυτό ισχύει μετά την αντικατάσταση του με το άρθρο 29 του Ν. 3994/2011, προκύπτει ότι η εκκαλουμένη απόφαση εξαφανίζεται μέσα στα όρια που καθορίζονται από την έφεση και τους προσθέτους λόγους και ο εκκαλών δικαιούται να προβάλει όλους τους ισχυρισμούς που μπορούσε να προβάλει και πρωτοδίκως. Του παρέχεται, δηλαδή, η ευκαιρία, δεδομένου ότι δεν εμφανίσθηκε στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου και οι πραγματικοί ισχυρισμοί του ενάγοντος θεωρήθηκαν ομολογημένοι, εντός των ορίων του μεταβιβαστικού αποτελέσματος της εφέσεως, να ακουσθεί και να προβάλει στο Εφετείο όσους ισχυρισμούς μπορούσε να προβάλει πρωτοδίκως, επανορθώνοντας με την έφεση τις συνέπειες που επέφερε η απουσία του. Με την τυπική παραδοχή της έφεσης που άσκησε ο ερημοδικασθείς διάδικος, η οποία λειτουργεί ως υποκατάστατο της καταργηθείσας ανατιολόγητης ανακοπής ερημοδικίας, εξαφανίζεται η πρωτόδικη απόφαση μέσα στα όρια, που καθορίζονται από την έφεση και τους πρόσθετους λόγους, χωρίς να απαιτείται να ευδοκιμήσει προηγουμένως κάποιος λόγος της έφεσης (ΑΠ 394/2011, ΧρΙΔ 2012, 55, ΑΠ 829/2008, ΝοΒ 2008, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1015/2005, ΕΛΛΔνη 2005, 1100, ΕφΠειρ 332/2015, ΝΟΜΟΣ) και αναδικάζεται η υπόθεση από το Εφετείο. Μετά την εξαφάνιση της αποφάσεως χωρεί νέα συζήτηση της υποθέσεως ενώπιον του δευτεροβαθμίου Δικαστηρίου, κατά την οποία ο εκκαλών μπορεί να προτείνει όλους τους πραγματικούς ισχυρισμούς, τους οποίους είχε δικαίωμα να προτείνει και πρωτοδίκως, χωρίς να υπόκειται στους περιορισμούς του άρθρου 527 του ΚΠολΔ. Για να επέλθει, όμως, το αποτέλεσμα της εξαφάνισης της αποφάσεως, το δευτεροβάθμιο Δικαστήριο δεν ερευνά αν ο λόγος εφέσεως είναι βάσιμος, αλλά μόνον αν είναι νόμιμος, έτσι ώστε, στην αντίθετη περίπτωση, να απορρίπτεται η έφεση και να μην εξαφανίζεται η απόφαση (ΑΠ 394/2011, ΧρΙΔ 2012, 55).

Στην προκειμένη περίπτωση η έφεση του εναγόμενου κατά της εκκαλούμενης έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα, ήτοι εντός τριάντα ημερών από την επίδοση της εκκαλούμενης που έλαβε χώρα στις 31-01-2017 η δε έφεση κατατέθηκε στις 02-

02-2017 (βλ. σχετική επισημείωση με σφραγίδα και υπογραφή του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Ρόδου Μιχαήλ Καρακόπουλου επί της εκκαλούμενης) (άρθρα 495 παρ. 1, 2, 511, 513 παρ. 1β, 516 παρ. 1, 517 εδ α, 518 παρ. 2, 520 παρ.1, 522 ΚΠολΔ), φέρεται δε προς εκδίκηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου υπό τριμελή σύνθεση (άρθρο 19 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 4 παρ. 2 του Ν. 3994/25-07-2011, σε συνδυασμό με τη μεταβατική διάταξη του άρθρου 72 παρ. 13 του ίδιου ως άνω νόμου). Πρέπει, επομένως αφού συνεκδικαστεί με την με αριθμό 41/2017 έφεση (λόγω συνάφειας άρθρο 246 ΚΠολΔ) να γίνει τυπικά δεκτή, να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση και να προχωρήσει το παρόν αρμόδιο Δικαστήριο, κατά την ίδια διαδικασία, στην εκ νέου έρευνα της υπόθεσης (άρθρο 535 ΚΠολΔ).

Το άρθρο 914 του ΑΚ ορίζει ότι, όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει. Κατά δε το άρθρο 932 του ΑΚ σε περίπτωση αδικοπραξίας, ανεξάρτητα από την αποζημίωση για περιουσιακή ζημία, το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη, κατά τη κρίση του, χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Για να παραχθεί αδικοπραξία, κατά την έννοια της άνω διάταξης του άρθρου 914 ΑΚ και υποχρέωση του δράστη προς αποζημίωση του παθόντος, απαιτείται, εκτός από την επέλευση της ζημίας: α) η ζημία αυτή να προξενήθηκε από το δράστη παράνομα, συγχρόνως δε και υπαίτια, ήτοι από δόλο ή αμέλεια (άρθρο 330 ΑΚ), β) η παράνομη συμπεριφορά του υπαίτιου να οφείλεται σε πράξη ή παράλειψη αυτού και γ) να υφίσταται πρόσφορη αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της ζημιογόνου πράξης ή παράλειψης και της επελθοῦσας ζημίας [βλ. ΑΠ 81/2013, ΑΠ 114/2012, ΑΠ 541/2012, ΑΠ 731/2011, ΑΠ 457/2011, ΑΠ 715/2011, ΑΠ 895/2011 (ΝΟΜΟΣ), ΑΠ 462/2011 ΝοΒ. (2011). 2115, ΑΠ 41/2010 ΕΛΛΔνη. (2011). 376]. Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 57 του ΑΚ, όποιος προσβάλλεται παράνομα στη προσωπικότητά του έχει δικαίωμα να ζητήσει την άρση της προσβολής και τη μη επανάληψή της στο μέλλον. Αξίωση αποζημίωσης, κατά τις περί αδικοπραξιών διατάξεις (άρθρα 914 επ. ΑΚ), δεν αποκλείεται, ύστερα από αίτηση του προσβληθέντος, όπως και της ικανοποίησης της ηθικής βλάβης, δοθέντος ότι ο σεβασμός της αξίας του ανθρώπου, περιεχόμενο του οποίου αποτελεί και η προστασία της προσωπικότητάς του, προστατεύεται και από το ίδιο το Σύνταγμα (άρθρο 2 παρ. 1 και 5 παρ. 1 και 2 αυτού). Προσβολή προσωπικότητας συνιστούν

πράξεις, που περιέχουν ονειδισμό ή αμφισβήτηση της προσωπικής και επαγγελματικής προσωπικότητάς του, ακόμη και αν αυτές τον καθιστούν απλά ύποπτο, ότι μετέρχεται ανέντιμες μεθόδους κατά την ενάσκηση των καθηκόντων του, ή άλλων εκφάνσεων της ζωής του. Εξάλλου, από τις προαναφερόμενες νομικές διατάξεις, προκύπτει, ότι η προσβολή είναι παράνομη, όταν γίνεται χωρίς δικαίωμα ή σε ενάσκηση μικρότερης σπουδαιότητας δικαιώματος ή κάτω από περιστάσεις που καθιστούν καταχρηστική την άσκησή του. Με τις παραπάνω διατάξεις προστατεύεται το δικαίωμα της προσωπικότητας, το οποίο αποτελεί πλέγμα αγαθών, που συνθέτουν την υπόσταση του προσώπου, με το οποίο είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένο. Τα αγαθά αυτά δεν αποτελούν μεν αυτοτελή δικαιώματα, αλλά επί μέρους εκδηλώσεις-εκφάνσεις (πλευρές) του ενιαίου δικαιώματος επί της προσωπικότητας, όμως η προσβολή της προσωπικότητας, σε σχέση με οποιαδήποτε από τις εκδηλώσεις αυτές, συνιστά προσβολή της συνολικής έννοιας αυτής (προσωπικότητας). Τέτοια προστατεύομε να αγαθά είναι, μεταξύ άλλων, η τιμή κάθε ανθρώπου, η οποία αντικατοπτρίζεται στην αντίληψη και την εκτίμηση, που έχουν οι άλλοι γι' αυτόν, η ψυχική υγεία και ο συναισθηματικός κόσμος του και η ελευθερία (σωματική, ψυχική και οικονομική), η οποία περιλαμβάνει τη δυνατότητα ακώλυτης ανάπτυξης κάθε ανθρώπινης ενέργειας. Προϋποθέσεις για την προστασία της προσωπικότητας, με τις διατάξεις των παραπάνω άρθρων, είναι: α] η ύπαρξη προσβολής της προσωπικότητας, με πράξη ή παράλειψη άλλου, που διαταράσσει μια ή περισσότερες εκδηλώσεις της σωματικής, ψυχικής, πνευματικής και κοινωνικής ατομικότητας του βλαπτόμενου, κατά τη στιγμή της προσβολής, β] η προσβολή να είναι παράνομη, που συμβαίνει, όταν γίνεται, χωρίς δικαίωμα ή, με βάση δικαίωμα, το οποίο, όμως, είναι μικρότερης σπουδαιότητας στο πλαίσιο της έννομης τάξης, είτε ασκείται καταχρηστικά, κατά την έννοια των άρθρων 281 ΑΚ και 25 παρ. 3 του Συντάγματος και γ] πταίσμα του προσβολέα, όταν πρόκειται ειδικότερα για επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης, λόγω ηθικής βλάβης, εξαιτίας της παράνομης προσβολής της προσωπικότητας. Ο νόμος καθιερώνει αντικειμενική ευθύνη του προσβάλλοντος, μόνον ως προς την αξίωση άρσης της προσβολής και παράλειψής της στο μέλλον, ενώ για την αξίωση χρηματικής, λόγω ηθικής βλάβης, ικανοποίησης, απαιτεί και το στοιχείο της υπαιτιότητας. Είναι δε αδιάφορο σε ποιο τμήμα του δικαίου βρίσκεται

η διάταξη που απαγορεύει την προσβολή. Ετσι, η προσβολή της προσωπικότητας μπορεί να προέλθει και από ποινικά κολάσιμη πράξη, όπως εξύβριση, απλή δυσφήμιση ή συκοφαντική δυσφήμιση, που προβλέπονται και τιμωρούνται από τις διατάξεις των άρθρων 361, 362 και 363 του ΕΠΚ. Ειδικότερα κατά τις διατάξεις των άρθρων 362 και 363 ΠΚ, όποιος με οποιονδήποτε τρόπο ενώπιον τρίτου ισχυρίζεται ή διαδίδει για κάποιον άλλο γεγονός, που μπορεί να βλάψει την τιμή ή την υπόληψή του, διαπράττει το έγκλημα της δυσφήμισης και αν το γεγονός αυτό είναι ψευδές και ο υπαίτιος της πράξης γνώριζε ότι τούτο είναι ψευδές, τότε διαπράττει το έγκλημα της συκοφαντικής δυσφήμισης. Συνεπώς, για τη στοιχειοθέτηση της αντικειμενικής υπόστασης αμφοτέρων των άνω εγκλημάτων απαιτείται ισχυρισμός ή διάδοση από τον υπαίτιο, με οποιονδήποτε τρόπο και μέσο ενώπιον τρίτου, για κάποιον άλλον γεγονότος, που θα μπορούσε να βλάψει την τιμή ή την υπόληψή του. Εξάλλου, από τις αμέσως ανωτέρω διατάξεις των, άρθρων 362 και 363 του ΠΚ προκύπτει, ότι για την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του αδικήματος της συκοφαντικής δυσφήμισης απαιτείται: α] ισχυρισμός ή διάδοση γεγονότος ενώπιον τρίτου σε βάρος ορισμένου προσώπου, β] το γεγονός να είναι δυνατόν να βλάψει την τιμή ή την υπόληψη του άλλου αυτού προσώπου και γ] να είναι ψευδές και ο υπαίτιος να γνώριζε ότι αυτό είναι ψευδές. Ως εκ τούτου, σε περίπτωση που ο δράστης δεν γνώριζε το ψεύδος του γεγονότος, που ισχυρίσθηκε ή διέδωσε, ή είχε αμφιβολίες γι' αυτό, δεν στοιχειοθετείται μεν το έγκλημα της συκοφαντικής δυσφήμισης σε βάρος άλλου, παραμένει όμως ως έγκλημα η απλή δυσφήμιση, που προσβάλλει επίσης την προσωπικότητα του άλλου σε βαθμό μη ανεκτό από την έννομη τάξη. Ωστόσο, ως αστικό αδίκημα η δυσφήμιση θεμελιώνεται υποκειμενικά και σε απλή αμέλεια του δράστη και συνεπώς, όποιος από πρόθεση ή από αμέλεια ισχυρίζεται ή διαδίδει προς τρίτους γεγονότα αναληθή, που βλάπτουν την επαγγελματική ή γενικότερα την οικονομική ελευθερία άλλου και κατ' αυτή την έννοια θίγουν την τιμή και την υπόληψή του, προσβάλλοντας παράνομα την προσωπικότητά του, έχει υποχρέωση, εφόσον γνωρίζει ή υπαίτια αγνοεί την αναλήθεια των γεγονότων αυτών, να αποζημιώσει τον άλλο και να ικανοποιήσει και την ηθική του βλάβη [βλ. ΑΠ 179/2011, ΑΠ 333/ 2010, ΑΠ 1030/2009, ΑΠ 1662/2005, ΕφαΘ 174/2014, ΕφΘράκης 72 2014 (ΝΟΜΟΣ)]. Ως ισχυρισμός θεωρείται η ανακοίνωση προερχόμενη ή εξ ιδίας πεποίθησης ή γνώμης, ή εκ

μετάδοσης από τρίτο πρόσωπο. Αντίθετα διάδοση υφίσταται, όταν λαμβάνει χώρα μετάδοση της, από άλλον, γενομένης ανακοίνωσης. Ο ισχυρισμός ή η διάδοση επιβάλλεται να γίνεται ενώπιον τρίτου, ενώ μπορεί να γίνει και με την κατάθεση στη γραμματεία του δικαστηρίου αγωγής ή αίτησης στο όνομα του δράστη, οπότε γνώση του ισχυρισμού αυτού, που περιέχεται στην αγωγή ή την αίτηση, λαμβάνουν οι υπάλληλοι της γραμματείας του δικαστηρίου, οι δικαστές ή και άλλα πρόσωπα. Αυτό το οποίο αξιολογείται είναι το γεγονός, δηλαδή οποιοδήποτε συγκεκριμένο συμβάν του εξωτερικού κόσμου, αναγόμενο στο παρόν ή παρελθόν, που υποπίπτει στις αισθήσεις και είναι δυνατόν να αποδειχθεί, αντίκειται δε προς την ηθική και ευπρέπεια. Το ισχυριζόμενο ή διαδιδόμενο γεγονός πρέπει να έχει περιεχόμενο σαφές και ορισμένο, το οποίο μπορεί όχι μόνο να προκύπτει ευθέως, αλλά και να εκφέρεται υπό τύπον ερώτησης ή αμφιβολίας ή υπαινιγμού ή επιφυλάξεων, αρκεί να μπορεί τούτο να συναχθεί από τις περιστάσεις, κατ' έννοια αντικειμενική και να καταστεί διαγνωστό από τον τρίτο. Δεν αποτελεί, όμως, γεγονός η έκφραση αξιολογικών κρίσεων, που εντάσσονται στις υποκειμενικές εκτιμήσεις, συμπεράσματα και προγνώσεις. Δεν αποκλείεται, ωστόσο, στην έννοια του γεγονότος να υπαχθούν η έκφραση γνώμης ή αξιολογικής κρίσης, ακόμη δε και χαρακτηρισμός οσάκις αμέσως ή εμμέσως υποκρύπτονται συμβάντα και αντικειμενικά εκδηλωτικά στοιχεία, τα οποία στη συγκεκριμένη περίπτωση συνιστούν προσβολή της προσωπικότητας, δηλαδή μόνον όταν συνδέονται και σχετίζονται με το γεγονός κατά τέτοιο τρόπο, ώστε ουσιαστικά να προσδιορίζουν την ποσοτική και ποιοτική του βαρύτητα, άλλως μπορεί να αποτελούν εξύβριση κατά την διάταξη του άρθρου 361 του ΠΚ [βλ. Μιχαήλ Μαργαρίτη, Ποινικός Κώδικας, άρθρο 362, παρ. 4, 5 και 6]. Αντικείμενο προσβολής είναι η τιμή και η υπόληψη του φυσικού προσώπου. Ο νόμος θεωρεί ως προστατευόμενο αγαθό την τιμή ή την υπόληψη του προσώπου, το οποίο είναι μέλος μιας οργανωμένης κοινωνίας και κινείται στα πλαίσια της συναλλακτικής ευθύτητας. Η τιμή του προσώπου θεμελιώνεται επί της ηθικής αξίας, η οποία πηγή έχει την ατομικότητα και εκδηλώνεται με πράξεις ή παραλείψεις. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 367 παρ. 1 περ. α'-δ' του ΠΚ, το άδικο των προβλεπόμενων στα άρθρα 361 επ. του ίδιου Κώδικα πράξεων αίρεται, μεταξύ των άλλων περιπτώσεων που προβλέπονται στο άρθρο αυτό και όταν πρόκειται για εκδηλώσεις που γίνονται για την εκτέλεση

νόμιμων καθηκόντων, την άσκηση νόμιμης εξουσίας ή για τη διαφύλαξη (προστασία) δικαιώματος ή από άλλο δικαιολογημένο ενδιαφέρον ή σε ανάλογες περιπτώσεις (περ. γ' και δ'). Η τελευταία αυτή διάταξη (ΠΚ 367) για την ενότητα της έννομης τάξης εφαρμόζεται αναλογικά και στο χώρο του ιδιωτικού δικαίου, όπως αυτός οριοθετείται από τις προαναφερόμενες διατάξεις των άρθρων 57-59 και 914 επ. του ΑΚ. Επομένως, αιρομένου του άδικου χαρακτήρα των προαναφερθεισών αξιόποινων πράξεων (με την επιφύλαξη, όπως κατωτέρω, της ΠΚ 367 παρ. 2), αποκλείεται και το στοιχείο του παράνομου της επιζήμιας συμπεριφοράς ως όρου της αντίστοιχης αδικοπραξίας του αστικού δικαίου. Έτσι, η προβολή περίπτωσης του άρθρου 367 παρ. 1 του ΠΚ αποτελεί αυτοτελή ισχυρισμό καταλυτικό της αγωγής του προσβληθέντος (ένσταση), λόγω άρσης του παρανόμου της προσβολής. Όμως, ο άδικος χαρακτήρας της πράξης, ως προς τις εξυβριστικές ή δυσφημιστικές εκφράσεις που περιέχει, δεν αίρεται λόγω δικαιολογημένου ενδιαφέροντος κλπ. και συνεπώς παραμένει η ποινική ευθύνη του δράστη, άρα και η υποχρέωσή του προς αποζημίωση κατά το αστικό δίκαιο, όταν συντρέχει μια από τις περιπτώσεις της διάταξης του άρθρου 367 παρ. 2 του ΠΚ, δηλαδή, όταν οι επίμαχες κρίσεις περιέχουν τα συστατικά στοιχεία του αδικήματος της συκοφαντικής δυσφήμισης των άρθρων 363-362 ΠΚ, ή όταν από τον τρόπο εκδήλωσης ή από τις περιστάσεις, υπό τις οποίες τελέστηκε η πράξη, προκύπτει σκοπός εξύβρισης, δηλαδή πρόθεση που κατευθύνεται ειδικά στην προσβολή της τιμής του άλλου. Τέτοιος ειδικός σκοπός, δηλαδή σκοπός κατευθυνόμενος επ' ευκαιρία ειδικώς και μόνο στην προσβολή της τιμής άλλου, με αμφισβήτηση της ηθικής ή κοινωνικής ή επαγγελματικής αξίας του προσώπου του ή με περιφρόνηση αυτού, που ως νομική έννοια ελέγχεται ανααιρετικώς, αποτελεί εξαίρεση, ατενώς ερμηνευτέα και υπάρχει ιδίως όταν η εκδηλωθείσα συμπεριφορά δεν ήταν αντικειμενικώς αναγκαία προς προστασία του επικαλούμενου ως προστατευτέου συμφέροντος (ΑΠ 1394/2017). Εξάλλου, σε περίπτωση προσβολής της προσωπικότητας σε οποιαδήποτε από τις ανωτέρω εκφάνσεις της, ο προσβληθείς δικαιούται να ζητήσει, κατά τα άρθρα 57 και 59 του ΑΚ, προστασία, καθώς και την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης (που υπέστη από την προσβολή), που μπορεί να συνίσταται και στην καταβολή χρηματικού ποσού. Η επιδίκαση της ικανοποίησης αυτής αφέθηκε στην κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, το οποίο, εάν κρίνει ότι επήλθε ηθική βλάβη, προσδιορίζει

το ποσό της, με βάση τους κανόνες της κοινής πείρας και λογικής, μετά από εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών ως προς το βαθμό του πταίσματος του δράστη, το είδος της προσβολής, το τυχόν συντρέχον πταίσμα του ζημιωθέντος, καθώς και την κοινωνική και οικονομική κατάσταση των μερών [βλ. ΑΠ 265/2015, ΑΠ 1231/2014, ΑΠ 1750/2014, ΑΠ 1800/2014, ΑΠ 1865/2014, ΑΠ 864/2014, ΑΠ 109/2012, ΑΠ 284/2012 (ΝΟΜΟΣ), ΑΠ 271/2012 ΝοΒ. (2012). 864, ΑΠ 121/2012 ΝοΒ. (2012). 861, ΑΠ 285/2012 (ΝΟΜΟΣ), ΑΠ 1382/2012 (ΝΟΜΟΣ), ΑΠ 753/2011 (ΝΟΜΟΣ), ΑΠ 391/2006 ΧΡΙΔ. (2006). 596, ΕφΑΘ 154/2012 ΕΦΑΔ. (2012). 715, ΕφΑΘ 1531/2011 ΔΕΕ. (2011). 861, Εφ ΑΘ 1026/2016, Απόστολος Γεωργιάδης, ΣΕΑΚ, Τόμος Ι, άρθρα 57 και 59].

Από την επανεκτίμηση όλων ανεξαιρέτως των εγγράφων, τα οποία και πάλι οι διάδικοι προσκομίζουν νομίμως με επίκληση, λαμβανόμενα υπόψη είτε ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα, είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, για μερικά από τα οποία γίνεται αναφορά παρακάτω, δίχως, όμως, να παραλειφθεί κανένα για την διάγνωση της παρούσας διαφοράς, καθώς και από τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, που λαμβάνονται υπόψη από το Δικαστήριο και αυτεπαγγέλτως (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), αποδεικνύονται, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο εναγόμενος απεύθυνε προς τον ενάγοντα την από 29-11-2010 επιστολή- δήλωση του, την οποία κοινοποίησε με δικαστικό επιμελητή αφενός στον ενάγοντα αφετέρου στους Κ.Κ. α) Πρόεδρο του Αρείου Πάγου β) Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, γ) Πρόεδρο Εφετών Ρόδου, δ) Εισαγγελέα Εφετών Δωδεκανήσου ε) Πρόεδρο Πρωτοδικών Ρόδου και στ) Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου ως εκπροσώπους και αξιωματούχους της Δικαστικής εξουσίας της χώρας μας καθώς και στους κ.κ. α) Πρωθυπουργό της Ελλάδας, και β) Υπουργό της Δικαιοσύνης, ως εκπροσώπους και φορείς της πολιτικής εξουσίας. Στη συνέχεια στις 13 -12- 2010 απηύθυνε έγγραφο που και πάλι κοινοποίησε με δικαστικό επιμελητή προς τους Κ.Κ α) Πρόεδρο του Αρείου Πάγου Καλαμίδα Γεώργιο , β Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Τέντε Ιωάννη , γ) Πρωθυπουργό της Ελλάδας Παπανδρέου Γεώργιο και δ) Υπουργό Δικαιοσύνης Καστανίδα Χάρη. Ακολούθησε το από 23 Ιουλίου 2012 έγγραφο του, όπου επισυνάπτονταν το προηγούμενο, που κοινοποιήθηκε με δικαστικό επιμελητή στον επόμενο Υπουργό Δικαιοσύνης κo Αντώνιο Ρουπακιώτη, επίσης κοινοποιούμενου

με δικαστικό επιμελητή στους κ. κ. α) Πρωθυπουργό Ελλάδας κ. Αντώνη Σαμαρά , β) Πρόεδρο του Αρείου Πάγου κ. Ασημακοπούλου Ρένα, γ) Γενικό Εισαγγελέα του Αρείου - Πάγου Τέντε Ιωάννη, δ) Εισαγγελέα Εφετών Σύρου Οικονόμου Γεώργιο, ε) Πρόεδρο Εφετών Δωδεκανήσου, στ) Εισαγγελέα Εφετείου Δωδεκανήσου, ζ) Πρόεδρο Πρωτοδικείου Ρόδου, η) Εισαγγελέα Πρωτοδικείου Ρόδου, θ) Διευθυντή Αστυνομικής Διεύθυνσης Δωδεκανήσου και Ι) Δικηγορικό Σύλλογο Ρόδου. Ακολούθως αρχές του μηνός Αυγούστου του έτους 2012, ο εναγόμενος αφού συνεκρότησε σε μια ενότητα τις δύο προαναφερόμενες επιστολές μαζί με αποκόμματα της εφημερίδας «Η Δημοκρατική της Ρόδου» φύλλο της 13 Ιουλίου 2012, με τίτλο « Ελεύθερος χωρίς όρους ο 84χρονος που καταγγέλθηκε για αποπλάνηση ανήλικης» , φύλλο της 7 Φεβρουαρίου 2012 με τον τίτλο «Τέταρτος θάνατος Ροδίτη από χρήση ναρκωτικών», φύλλο της 29 Φεβρουαρίου 2012 με τίτλο « Μείζον θέμα προκάλεσε η διαμαρτυρία των ανδρών του Τμήματος Δίωξης Ναρκωτικών », φύλλο της 1 Μαρτίου 2012 με τον τίτλο « Ανακαλεί στην τάξη τον Διοικητή του Τμήματος Δίωξης Ναρκωτικών» και φύλλο της 9 Μαρτίου 2012 με τίτλο «Διαδήλωση κατά της Εγκληματικότητας», όλα αυτά τα διένειμε στο κτίριο που στεγάζονται τα γραφεία του Δ.Σ.Ρ ήτοι επί της οδού 25^{ης} Μαρτίου στην πόλη της Ρόδου καθώς και σε σειρά δικηγορικών γραφείων που στεγάζονται στο ίδιο κτίριο μεταξύ των οποίων το δικηγορικό γραφείο του ενάγοντος.

Στην από 29-11-2010 επιστολή μεταξύ άλλων ο εναγόμενος ανέφερε και τα ακόλουθα: «Χειριστήκατε για λογαριασμό μου τρεις υποθέσεις ως εξής: 1- Υπόθεση της Δ.Ο.Υ.ΡΟΔΟΥ, όπου καταθέσατε έφεση στην μεταβατική έδρα του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά στη Ρόδο την 30-04-2010. Η υπόθεση είναι γνωστή στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Ρόδου. Για τη συγκεκριμένη υπόθεση Σας κατέβαλα την 21-04-2010 300,00 ευρώ, την 28-04-2010 800,00 ευρώ, την 15-09-2010 400 ευρώ. Σύνολο 1.500 ευρώ. Έχοντας ο ίδιος πληρώσει το αναλογούν παράβολο ποσού 696,79 ευρώ, 2. Υπόθεση της αδικοπραξίας κατά Μανουσέλη, την οποία Σας εκχώρησα την διεκπεραίωση στερώντας την από άλλες κυρίες δικηγόρους. Τούτη αναβλήθηκε την 21-10-2010 για την 20-10-2011, ένεκα αμέλειάς ΣΑΣ να προβείτε προηγούμενα σε συμβιβασμό, ως ο νόμος ορίζει και εγώ Σας ζητούσα. Έως να αποζημιωθώ της ταλαιπωρίας μου και της οικονομικής ζημίας μου από τον συγκεκριμένο κύριο, δεν γνωρίζω τι πρόκειται να μου έχει συμβεί. Παρά ταύτα και

για αυτήν Σας ανταποκρίθηκα οικονομικά καταβάλλοντας Σας την 16-09-2010 1.000 ευρώ, την 27-09-2010 900,00 ευρώ, την 13-11-2010 500,00 ευρώ. Σύνολο 2.900,00 ευρώ, για μία υπόθεση που πήρε αναβολή, μάλιστα μετά της ανάλογης ψυχολογικής επιφόρτισης από μέρους Σας, ώστε να Σας ανταποκριθώ οικονομικά.

3. Κατάθεση αιτήματος στο κτηματολόγιο, ένεκα του οποίου Σας κατέβαλα το ποσόν των 550,00 ευρώ για παράβολο ως Σεις μου είπατε ότι επιβάλλεται. Δηλαδή, σε λιγότερο από επτά μήνες Σας κατέβαλα, από το υστέρημά μου 4.950,00 ευρώ των οποίων περιμένω από τον λογιστή Σας απόδειξη, στον οποίο και πιθανόν οφείλεται η μέχρι τώρα μη έκδοσή της . Επίσης ανέφερε στην ίδια επιστολή « Το πρωί της 12-10-2010, στήθηκα έξω από το κτηματολόγιο και σας ενημέρωσα τηλεφωνικά ώστε να μην κατατεθεί η συγκεκριμένη αίτηση. Τούτη συνήνεσα να κατατεθεί μετά από δική σας διαβεβαίωση ότι αναλαμβάνετε την ευθύνη για την ικανοποίηση της», και στη συνέχεια « Η μεσολάβηση των εκλογών και η αγωνία μου, εκφραζόμενη με την καθημερινή παρουσία μου στον χώρο του Δικαστικού Μεγάρου τακτοποίησης της χρονίζουσας Τούτης παθογένειας του κτηματολογίου, ένεκα χρηματοδότησης μου τελικά την 23-11-2010, δυστυχώς, όχι μόνο διαιωνίζετε την κατάσταση αλλά και μετατρέποντας την εις βάρος μου συντηρώντας μια διαστρεβλωμένη κατάσταση με την αρωγή Σας Την 24.10.2010 μου δώσατε , στο γραφείο σας, την απόφαση του κτηματολογικού Δικαστή εμπαίζοντας με, είπατε ότι άλλο ζητούσατε από τον Κτηματολογικό Δικαστή, και άλλο τούτος αποφάνθηκε..... Κύριε Στεφανίδη Στέφανε με δικαιώσατε απόλυτα για την άποψη μου για τους δικηγόρους..... Με υποχρεώνετε να υποκύψω σε νέο εκβιασμό του Κτηματολογίου, δεν πρόκειται να συμβεί Κύριε Στεφανίδη Στέφανε, Έχετε υπ' όψιν Σας ποία κατάσταση, με την αίτηση σας δημιουργείτε; τι έχω περάσει για να προστατέψω την περιουσία μου? Σε Ποιους απευθύνθηκα και κυρίως με τι κίνδυνο? Λυπάμαι αν με εκλαμβάνετε αγαθό με την έννοια του χαζού.....».

Όσον αφορά τον χειρισμό των τριών προπεριγραφόμενων υποθέσεων σημειωτέα τα ακόλουθα: Ο εναγόμενος καταλογίζει στον ενάγοντα ότι στην πρώτη υπόθεση ο ενάγων καίτοι παρέστη ενώπιον του Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου Πειραιά (μεταβατική έδρα Ρόδου) κατά τη δικάσιμο της 30-04-2010 δεν κατέθεσε έγγραφες προτάσεις. Επ' αυτού ο ενάγων ισχυρίζεται ότι η μεταξύ τους συμφωνία ήταν αυτή,

ήτοι η παράσταση του ενώπιον του προαναφερόμενου Δικαστηρίου κατά την ανωτέρω δικάσιμο όπου συζητήθηκε η από 08-09-2009 έφεση την οποία κατέθεσε έτερη δικηγόρος κατά της πρωτόδικης απορριπτικής με αριθμό 629/2008 απόφασης του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου με προφορική έκθεση των ισχυρισμών του, ενέργεια επιτρεπτή κατά τη Διοικητική Δικονομία και όχι η κατάθεση γραπτού υπομνήματος.

Στην προκειμένη περίπτωση η Ελένη Καρόφτη-Τάλια υπέβαλε στην αρμόδια Δ.Ο.Υ. Ρόδου την με αριθμό 141474/3-03-1998 δήλωση φορολογίας εισοδήματος οικονομικού έτους 1998, όπου δήλωσε ότι με το με αριθμό 2829/1997 συμβόλαιο αγοραπωλησίας της συμβολαιογράφου Ρόδου Χρυσάνθης Κώτη περιήλθαν στην ιδιοκτησία της οι με στοιχείο ΓΙ1 και ΓΙ2 μελλοντικοί βιομηχανικοί χώροι του ισογείου που αντιστοιχούν στο 10% του μελλοντικού κτιρίου Γ του βιομηχανικού κέντρου «Αφοί Μανουσέλη» που βρίσκεται στην περιοχή Ασγούρου (ΚΜ 84 Γαιών Ρόδου) για τα οποία είχε υποβληθεί στην Δ.Ο.Υ. η με αριθμό 3262/1996 δήλωση φόρου μεταβίβασης ακινήτου. Δηλωθέν τίμημα της αγοραπωλησίας ήταν σύμφωνα με την προαναφερόμενη δήλωση το ποσό του 1.000.000 δρχ ενώ η αγοραία αξία του εκτιμήθηκε από την Δ.Ο.Υ. Ρόδου στο ποσό των 31.361.965 δρχ. Από την εκκαθάριση της δήλωσης προέκυψε φόρος μετά την προσθήκη του ποσού αυτού ως τεκμαρτής δαπάνης λόγω αγοράς του ακινήτου κατά το οικονομικό έτος 1998, το ποσό των 18.451.719 δρχ. Η φορολογούμενη υπέβαλε την με αριθμό 30/4-01-1999 αίτηση επανεξέτασης όπου ισχυρίστηκε τον μη υπολογισμό της ανάλωσης κεφαλαίου προηγούμενων χρήσεων που είχε φορολογηθεί καθώς και την με αριθμό 151143/4-01-1999 συμπληρωματική δήλωση φορολογίας εισοδήματος οικ. έτους 1998, όπου δήλωσε ανάλωση κεφαλαίου που ήδη φορολογήθηκε ποσού 30.000.000 δρχ. Η συμπληρωματική αυτή δήλωση έγινε εν μέρει δεκτή προσδιορίστηκε σε 5.354.616 δρχ. το φορολογηθέν ποσό προηγούμενων χρήσεων που αναλώθηκε και εκδόθηκε το με αριθμό 363/12-10-1999 εκκαθαριστικό σημείωμα φόρου εισοδήματος οικ. έτους 1998 όπου μετά από νέα εκκαθάριση προέκυψε φόρος 16.042.141 δρχ, λόγω διαφοράς τεκμηρίου από την αγορά ποσού 25.382.479 δρχ. Στη συνέχεια υπεβλήθη νέα με αριθμό 336/18-04-2000 συμπληρωματική δήλωση, η οποία περαιώθηκε ως ειλικρινής και έγινε δεκτή ως φορολογητέα αξία η αξία προκύπτουσα κατ αντικειμενικό προσδιορισμό του

οικοπέδου ανερχόμενη σε 107.016 δρχ. Επιπροσθέτως υπέβαλε την με αριθμό 4182/2-11-2001 συμπληρωματική της αρχικής δήλωσης και η με αριθμό 25041/7-09-2005 αίτηση με την οποία ανακάλεσε εμμέσως την υπ'αριθμ. 151443/1999, ζήτησε νέα εκκαθάριση χωρίς την προστεθείσα διαφορά τεκμηρίου λόγω αγοράς, επικαλούμενη την περαιωμένη δήλωση. Επί της αίτησης εκδόθηκε η με αριθμό 25041/01-12-2005 αρνητική απάντηση του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Ρόδου, με την οποία απορρίφθηκε το αίτημα λόγω του ότι κατά τη διάταξη του άρθρου 61 παρ.4 του 2238/1994, η δήλωση του φορολογούμενου αποτελεί δεσμευτικό τίτλο, δυνάμενη να ανακληθεί, εν όλω ή εν μέρει λόγω συγγνωστής πλάνης, μόνο εντός του οικείου οικονομικού έτους. Σύμφωνα δε με το άρθρο 84 του ίδιου νόμου, το δικαίωμα του Δημοσίου για επιβολή φόρου, συνεπώς και το δικαίωμα του φορολογούμενου για ανάκληση ή τροποποίηση της φορολογικής δήλωσης, παραγράφεται μετά την πάροδο της πενταετίας. Επομένως οι διατάξεις που αφορούν το οικ. έτος 1998 (χρήση 1997) παραγράφονται μετά την πάροδο πενταετίας από το τέλος του έτους μέσα στο οποίο λήγει η προθεσμία για την επίδοση της δήλωσης, ήτοι στις 31-12-2003, οπότε δεν ήταν δυνατό να γίνει δεκτή η ανωτέρω υποβληθείσα δήλωση αφού υποβλήθηκε μεταγενέστερα ήτοι στις 7-09-2005. Κατά της ανωτέρω απορριπτικής αρνητικής απάντησης του Προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Ρόδου η ανωτέρω άσκησε την από 2-02-2006 προσφυγή και το από 28-05-2008 δικόγραφο πρόσθετων λόγων ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Ρόδου. Επ'αυτών εκδόθηκε η με αριθμό 629/2008 απόφαση δυνάμει της οποίας απορρίφθηκε η προσφυγή και το κατατεθέν δικόγραφο πρόσθετων λόγων. Κατά της απόφασης αυτής η ανωτέρω άσκησε την από 8-10-2009 έφεση ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά (μεταβατική έδρα Ρόδου). Επ'αυτής εκδόθηκε η με αριθμό 301/2011 απόφαση του ανωτέρω Δικαστηρίου η οποία απέρριψε την έφεση κρίνοντας ότι ο Προϊστάμενος της Δ.Ο.Υ. Ρόδου νόμιμα και ορθά απέρριψε το αίτημα της φορολογούμενης. Από τα παραπάνω προκύπτει ότι τα κρίσιμα στοιχεία για τη διάγνωση της εκεί διαφοράς ήταν α) ότι ο φορολογούμενος μπορεί να ανακαλέσει τη δήλωση λόγω πλάνης προσηκόντως αποδεικνυόμενης εντός του χρόνου παραγραφής της σχετικής φορολογικής αξίωσης του Δημοσίου, που είναι πενταετής και άρχεται από το τέλος του έτους μέσα στο οποίο λήγει η προθεσμία για την υποβολή της φορολογικής δήλωσης, β) ότι η εκκαλούσα μετά από την

έκδοση του ανωτέρω χρηματικού καταλόγου (16/92/16-11-1998) εκκαθαριστικού σημειώματος οικ. έτους 1998 , υπέβαλε την προαναφερόμενη αίτηση επανεξέτασης (30/04-01-1999) της αρχικής δήλωσης συνυποβάλλοντας ταυτόχρονα- προς μείωση της τεκμαρτής δαπάνης- συμπληρωματική δήλωση, η οποία έγινε εν μέρει δεκτή με την έκδοση του ΑΦΕΚ 363/12-10-1999 που της κοινοποιήθηκε στις 27-10-1999, και γ) η εκκαλούσα δεν προέβη σε αμφισβήτηση της φορολογικής ενοχής της με προσβολή του ανωτέρω εκκαθαριστικού με προσφυγή ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου αλλά ούτε και σε ανάκληση της ένδικης δήλωσης φορολογητέου εισόδημα για έλλειψη φορολογικής υποχρέωσης εντός της προθεσμίας επιβολής του φόρου, δηλαδή της πενταετίας εντός της οποίας ήταν δυνατή η ανάκληση της ενώ δεν υπέβαλε ούτε αίτηση για την ακύρωση της οριστικοποιηθείσας εγγραφής αλλά αντίθετα κατέθεσε την με αριθμό 25041/7-09-2005 αίτηση επανεξέτασης, με την οποία ζητούσε να διαγραφεί ο φόρος εισοδήματος που της επιβλήθηκε για το οικ. έτος 1998 για προστιθέμενη διαφορά τεκμηρίων, μετά , όμως την παρέλευση του χρόνου παραγραφής της σχετικής φορολογικής αξίωσης του Δημοσίου και την οριστικοποίηση της αντίστοιχης υποχρέωσης αυτής, που για μεν την αρχική δήλωση συμπληρώθηκε στις 31-12-2003 για δε τη συμπληρωματική στις 31-12-2004. Η άποψη του εναγομένου που εκφράστηκε στο οικείο χωρίο της επιστολής ότι η δυσμενής για τα συμφέροντα του έκβαση της Διοικητικής Δίκης στο δευτεροβάθμιο Δικαστήριο οφείλεται στην πλημμελή εκπροσώπηση του στη δίκη εκείνη από τον ενάγοντα, αφού ο τελευταίος δεν κατέθεσε υπόμνημα ώστε να προβληθούν οι θέσεις οικονομικών συμφερόντων του εναγομένου, είναι ψευδής, δεδομένου ότι η αξίωση που αγόταν προς κρίση ήταν ήδη παραγεγραμμένη και αυτός υπήρξε ο μοναδικός λόγος απώλειας για τα συμφέροντα του ενάγοντα της δίκης αυτής. Δεν αποδείχθηκε όμως ότι ο εναγόμενος τελούσε σε γνώση της προαναφερόμενης αναλήθειας αναφορικά με την αιτία για την οποία απορρίφθηκε η δίκη στο δευτεροβάθμιο Δικαστήριο και συνεπώς, ελλείψει του στοιχείου της γνώσεως, δεν έχει τελέσει το αδίκημα της συκοφαντικής δυσφήμισης. Εξάλλου από το σύνολο των περιστάσεων προέκυψε ότι ο εναγόμενος είχε δικαιολογημένο ενδιαφέρον, να διαφυλάξει τα οικονομικά του συμφέροντα και την ακίνητη περιουσία του, ενέργεια στην οποία κατέτεινε η η διαμαρτυρία του αναφορικά με την ποιότητα της δικαστικής του εκπροσώπησης του από τον ενάγοντα ενώπιον του ανωτέρω α

δευτεροβάθμιου διοικητικού δικαστηρίου. Η διαπίστωση της συνδρομής του δικαιολογημένου ενδιαφέροντος της παρ 1 περίπτωσης γ του άρθρου 367 ΠΚ, αίρει τον άδικο χαρακτήρα της της δυσφήμισης. Συνεπώς ο εναγόμενος δεν τέλεσε ούτε το αδίκημα της απλής δυσφήμισης. Περαιτέρω ο εναγόμενος κατά την εκφορά του λόγου του δεν υπερέβη του αντικειμενικώς αναγκαίο μέτρου αναφορικά με τις εκφράσεις που χρησιμοποίησε και επομένως δεν αποδεικνύεται ούτε σκοπός εξύβρισης επομένως ο εναγόμενος δεν τέλεσε ούτε το αδίκημα της εξύβρισης.

Επίσης ο εναγόμενος ισχυρίζεται όσον αφορά την δεύτερη υπόθεση ήτοι την παράσταση του ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου ότι οι κατατεθείσες από τον ενάγοντα προτάσεις υπήρξαν ελλιπείς αφού εξαντλήθηκαν στην απαρίθμηση των προσκομιζόμενων σχετικών εγγράφων καθώς και στην αμέλεια του συνιστάμενη στην μη σύνταξη της βεβαίωσης προσπάθειας επίτευξης συμβιβασμού με αποτέλεσμα τις αναβολές στη συζήτηση της . Ο ενάγων επικαλείται ότι οι κατατεθείσες από αυτόν προτάσεις ήταν επαρκείς διότι πέραν της παράθεσης των σχετικών αναφέρθηκε στο κείμενο της αγωγής.

Στην προκειμένη περίπτωση οι 1 Θωμάς –Δημήτριος Σπανός του Χρήστου, 2. Ελένη Τάλια-Καρόφτη και 3. η ΕΠΕ με επωνυμία «ΕΜΠΟΡΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΣΠΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ ΕΠΕ» άσκησαν κατά του Ιωάννη Μανουσέλη του Κωνσταντίνου την με αριθμό 1204/08-10-2009 αγωγή περί αδικοπραξίας ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, η οποία δεν προσκομίστηκε από τους διαδίκους στο παρόν Δικαστήριο. Όπως όμως προκύπτει από την από 23-04-2018 βεβαίωση της Γραμματέως του τμήματος Πολυμελούς του Πρωτοδικείου Ρόδου η ανωτέρω αγωγή προσδιορίστηκε αρχικά για να συζητηθεί στις 21-10-2010 με αριθμό πινακίου 64 και μετά από αναβολή αντιμωλία των διαδίκων για τη δικάσιμο της 20-10-2011 με αριθμό πινακίου 106. Κατά την μετ'αναβολή ορισθείσα δικάσιμο, η συζήτηση της υπόθεσης ματαιώθηκε, λόγω απεργίας των δικαστικών υπαλλήλων. Εν όψει της αρχικώς προσδιορισθείσας δικασίμου κατατέθηκαν οι από 22-09-2010 προτάσεις ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου που φέρουν την υπογραφή του ενάγοντα ως πληρεξούσιου δικηγόρου των προαναφερόμενων τριών εναγόντων κατά του Μανουσέλη Ιωάννη, οι οποίες προσκομίζονται στην παρούσα δίκη από το συντάκτη τους. Στις προτάσεις αυτές αναφέρεται ότι επίσημο αντίγραφο της

αγωγής με πράξη ορισμού δικασίμου για την αρχική δικάσιμο επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στον εκεί εναγόμενο όπως προκύπτει από την αναφερόμενη με αριθμό 7829/8-10-2009 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή Στέφανου Κουτσούκου, την οποία όμως δεν προσκομίζει στην παρούσα δίκη. Με βάση την αναφερόμενη έκθεση επίδοσης η αγωγή επιδόθηκε αυθημερόν, ήτοι την ίδια ημέρα που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Ρόδου. Οι διάδικοι συνομολογούν ότι πληρεξούσιος δικηγόρος τότε ήταν η Αικατερίνη Βολονάκη. Τούτο σημαίνει ότι η συντάξασα την αγωγή και όχι ο εναγόμενος βαρύνονταν με την υποχρέωση τόσο της κλήσης του εκεί εναγόμενου να εμφανιστεί κατά την ορισθείσα αρχική δικάσιμο όσο και της κλήσης του εκεί εναγόμενου να προσέλθει για εξώδικαστική επίλυση της διαφοράς κατ'άρθρο 214 Α ΚΠολΔ όπως αυτό ίσχυε. Στις από 22-09-2010 προτάσεις που υπογράφει ο ενάγων και ήδη εκκαλών πρώτον γίνεται αναφορά σε ολόκληρο το περιεχόμενο της εκεί υπό κρίση αγωγής και στους αγωγικούς ισχυρισμούς που τη συναποτελούν, δεύτερον προσάγονται με επίκληση εννέα σχετικά έγγραφα, τρίτον καταγράφεται γενική και ειδική άρνηση των προτάσεων, ισχυρισμών ενστάσεων, αντενστάσεων, του εκεί εναγομένου και τέταρτον ζητείται να γίνει δεκτή η εκεί αγωγή και οι προτάσεις ενστάσεις, αντενστάσεις να απορριφθούν οι προτάσεις, ενστάσεις αντενστάσεις και ισχυρισμοί του εκεί εναγόμενου και να καταδικαστεί αυτός στην εν γένει δικαστική δαπάνη των εκεί εναγόντων. Δεδομένου ότι δεν αποδείχθηκε ότι η ανωτέρω αγωγή έχρηζε διορθώσεων, ή διαφοροποιήσεων ως προς τα πραγματικά της περιστατικά ή περιορισμών ως προς τα αιτήματα της, γεγονός που θα καθιστούσε αναγκαία την υποβολή ως προς τα ανωτέρω επιμέρους θέματα την υποβολή αναλυτικότερων προτάσεων το προαναφερόμενο περιεχόμενο των υπό κρίση προτάσεων ήταν επαρκές, δεδομένου ότι επρόκειτο για κατάθεση προτάσεων ενάγοντος. Ο εναγόμενος δεν διευκρινίζει πότε ανέθεσε την εντολή διεξαγωγής της δίκης στον ενάγοντα, ο οποίος κατέθεσε προτάσεις το αργότερο στις 22-09-2010 που κατέθεσε τις προτάσεις είχε εντολή διεξαγωγής της δίκης. Δεδομένης της ισχύος τότε του άρθρου 214 Α ΚΠολΔ ο ενάγων τουλάχιστον από την προαναφερόμενη υποχρέωση κατάθεσης προτάσεων βαρυνόταν με την υποχρέωση να μεριμνήσει για την εφαρμογή του άρθρου 241Α ΚΠολΔ ώστε να μην υφίσταται απαράδεκτο για τη συζήτηση της υπόθεσης. Επί της αγωγής αυτής δεν εκδόθηκε δικαστική απόφαση

όχι όμως ελλείπει προδικασίας συμβιβαστικής επίλυσης της διαφοράς αλλά επειδή ματαιώθηκε και κανείς δεν την επανέφερε έκτοτε προς συζήτηση. Η άποψη, επομένως, του εναγομένου που εκφράστηκε στο οικείο χωρίο της επιστολής ότι επί της αγωγής του δεν εκδόθηκε δικαστική απόφαση επειδή ο ενάγων στην παρούσα δίκη συνήγορος του δεν μερίμνησε ώστε να τηρηθεί η διαδικασία του 214 Α ΚΠολΔ, είναι ψευδής. Δεν αποδείχθηκε όμως ότι ο εναγόμενος τελούσε σε γνώση της προαναφερόμενης αναλήθειας αναφορικά με την αιτία για την οποία δεν εκδόθηκε απόφαση επί της αγωγής του και συνεπώς, ελλείπει του στοιχείου της γνώσεως, δεν έχει τελέσει το αδίκημα της συκοφαντικής δυσφήμισης. Εξάλλου από το σύνολο των περιστάσεων προέκυψε ότι ο εναγόμενος είχε δικαιολογημένο ενδιαφέρον, να διαφυλάξει τα οικονομικά του συμφέροντα και την ακίνητη περιουσία του, ενέργεια στην οποία κατέτεινε η διαμαρτυρία του αναφορικά με την ποιότητα της δικαστικής του εκπροσώπησης του στην οποία απέδωσε (εσφαλμένα) την μη έκδοση δικαστικής απόφασης επί της αγωγής του από τον ενάγοντα ενώπιο του ανωτέρω Δικαστηρίου. Η διαπίστωση της συνδρομής του δικαιολογημένου ενδιαφέροντος της παρ 1 περίπτωσης γ του άρθρου 367 ΠΚ, αίρει τον άδικο χαρακτήρα της της δυσφήμισης. Συνεπώς ο εναγόμενος δεν τέλεσε ούτε το αδίκημα της απλής δυσφήμισης. Περαιτέρω ο εναγόμενος κατά την εκφορά του λόγου του δεν υπερέβη του αντικειμενικώς αναγκαίου μέτρου αναφορικά με τις εκφράσεις που χρησιμοποίησε και επομένως δεν αποδεικνύεται ούτε σκοπός εξύβρισης επομένως ο εναγόμενος δεν τέλεσε ούτε το αδίκημα της εξύβρισης..

Αναφορικά με την τρίτη εκ των άνω υποθέσεων ο εναγόμενος ισχυρίζεται ότι η αίτηση στο Κτηματολόγιο στην οποία ήταν αρχικά αρνητικός υπεβλήθη από τον ενάγοντα μετά την διαβεβαίωση του τελευταίου για θετική κατάληξη της, η οποία τελικά δεν υπήρξε αφού η διάταξη του Κτηματολογικού Δικαστή ήταν απορριπτική. Ο ενάγων ισχυρίζεται ότι ουδέποτε εγγυήθηκε για την ευδοκίμηση της, ότι στην υποβολή της προέβη κατόπιν συναίνεσης του εναγομένου και παραίνεσης και συμφωνίας δύο προσώπων-σύμβουλων του μηχανικού και πρώην Προϊστάμενου του τεχνικού τμήματος του Κτηματολογίου Ρόδου και Αντωνιάδη Κωνσταντίνου καθώς ήταν η ενδεδειγμένη οδός για τη διόρθωση της εσφαλμένης

κτηματολογικής εγγραφής ενώ σε κάθε περίπτωση, επί απορριπτικής διάταξης προβλέπεται προσφυγή στα πολιτικά Δικαστήρια προς επίλυση του ζητήματος.

Το ζήτημα ανέκυψε καθότι κατά την μεταγραφή της με αριθμό 4103/2003 πράξης σύστασης μερικότερης αυτοτελούς οριζόντιας ιδιοκτησίας της συμβολαιογράφου Ρόδου Χρυσάνθης Κώτη (αριθμός καταχωρισθείσας πράξης 9352/9-10-2003) εκ παραδρομής αναγράφηκε ότι το 50% εξ αδιαιρέτου επί όλου του ακινήτου αντιστοιχεί στην οριζόντια ιδιοκτησία με στοιχείο πίνακα «Ω» αντί του ορθού στοιχείου πίνακα «Ψ» καίτοι τούτο προέκυπτε από το περιεχόμενο της ανωτέρω πράξης, όπου περιέχονταν οι δηλώσεις βούλησης των συμβληθέντων για ανακατανομή των παρακρατηθέντων ποσοστών περί σύστασης οριζόντιας ιδιοκτησίας με το στοιχείο «Ψ», ανεγερθησόμενης σε μελλοντικό όροφο του κτιρίου «Α». Εξαιτίας του προαναφερόμενου σφάλματος δημιουργήθηκε αντίθεση με το με αριθμό 4223/4-10-2005 συμβόλαιο της ίδιας ως άνω συμβολαιογράφου με το οποίο ο ενάγων αγόρασε το ακίνητο. Προκειμένου να λυθεί το ζήτημα υπεβλήθη η από 7-10-2010 αίτηση στην οποία ο ενάγων εξέθεσε ευκρινώς το ζήτημα που έπρεπε να επιλυθεί ζητώντας να διορθωθεί με διάταξη του Κτηματολογικού Δικαστή στην με αριθμό 9352/9-10-2003 κτηματολογική εγγραφή το αναγραφόμενο στοιχείο από το εσφαλμένο Ω στο ορθό Ψ. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε. Επομένως δεν επρόκειτο για σφάλμα των δηλώσεων βούλησης ώστε να απαιτείται τροποποιητική-διορθωτική της πράξης σύστασης, αλλά ζήτημα κατά την μεταφορά-καταχώριση των αναγραφόμενων σε αυτήν (πράξη σύστασης) στο οικείο βιβλίο μεταγραφών του Κτηματολογίου Ρόδου Συνεπώς ο τρόπος που υπεδείχθη από τον ενάγοντα ήταν ο ενδεδειγμένος διότι με αυτόν θα θεραπεύονταν το ελάττωμα αυτό ενώ ακόμη κι αν απορρίπτονταν το αίτημα και πάλι θα διανοιγόταν δυνατότητα θεραπείας δια της δικαστικής οδού με προσφυγή κατά της απορριπτικής διάταξης του Κτηματολογικού Δικαστή.

Η άποψη του εναγόμενου που εκφράστηκε στο οικείο χωρίο της επιστολής ότι η δυσμενής για τα οικονομικά του συμφέροντα του απόρριψη της αίτησης οφείλεται στην επιμονή του ενάγοντα να κατατεθεί, είναι εσφαλμένη, δεδομένου ότι όπως ο εναγόμενος συνομολογεί, η προαναφερόμενη εσφαλμένη εγγραφή στο Κτηματολόγιο ήδη του αποστερούσε την δυνατότητα να λάβει τραπεζικό δανεισμό. Δεν αποδείχθηκε όμως ότι ο εναγόμενος τελούσε σε γνώση της προαναφερόμενης

αναλήθειας αναφορικά με την αιτία που αδυνατούσε να πραγματοποιηθεί ο τραπεζικός δανεισμός του συνεπώς, ελλείψει του στοιχείου της γνώσεως, δεν έχει τελέσει το αδίκημα της συκοφαντικής δυσφήμισης. Εξάλλου από το σύνολο των περιστάσεων προέκυψε ότι ο εναγόμενος είχε δικαιολογημένο ενδιαφέρον, να διαφυλάξει τα οικονομικά του συμφέροντα και την ακίνητη περιουσία του , ενέργεια στην οποία κατέτεινε η η διαμαρτυρία του για την κατάθεση της προαναφερόμενης αίτησης που είχε ως συνέπεια την έκδοση απορριπτικής σε βάρος του διάταξης του Κτηματολογικού Δικαστή. Η διαπίστωση της συνδρομής του δικαιολογημένου ενδιαφέροντος της παρ 1 περίπτωσης γ του άρθρου 367, αίρει τον άδικο χαρακτήρα της δυσφήμισης. Συνεπώς ο εναγόμενος δεν τέλεσε ούτε το αδίκημα της απλής δυσφήμισης. Περαιτέρω ο εναγόμενος κατά την εκφορά ου λόγου του δεν υπερέβη του αντικειμενικώς αναγκαίο μέτρο αναφορικά με τις εκφράσεις που χρησιμοποίησε και επομένως δεν αποδεικνύεται ούτε σκοπός εξύβρισης επομένως ο εναγόμενος δεν τέλεσε ούτε το αδίκημα της εξύβρισης.

Όσον αφορά το ζήτημα το συνολικό ποσό των 4950 ευρώ που όπως αναφέρει ο εναγόμενος κατέβαλε στον ενάγοντα σε χρονικό διάστημα επτά μηνών από το υστέρημα του όπως χαρακτηριστικά εκθέτει επιμερίζοντας τα ο ίδιος μάλιστα σε χρηματικά ποσά που κατέβαλε στις αναφερόμενες στην επιστολή ημερομηνίες για την κάθε επιμέρους εκ των τριών προαναφερόμενων υποθέσεων, αποδεικνύεται ότι εκδόθηκαν επιμέρους αποδείξεις παροχής υπηρεσιών εντός του έτους 2010 και δη με αριθμό 4650/26-10-2010, 4654/13-11-2010 και 4653/27-10-2010 το δε συνολικό ποσό ταυτίζεται με το αναφερόμενο από τον εναγόμενο ποσό.

Από τα ίδια ως άνω αποδεικτικά μέσα αποδεικνύεται ότι στην ανωτέρω επιστολή αναφέρει και τα εξής

«...Το χειρότερο που κάνετε είναι να με αποκαλέσετε και αχάριστο Ποια ευχαριστία Σας οφείλω? Τι πράξατε για μένα; τι ; Μήπως την χειραγωγήση σας, με το να μην απαντάτε στα τηλεφωνήματα μου και να υποχρεώνεται στην παρουσία μου στο γραφείο Σας; Νομίζετε ότι δεν γνωρίζω ότι και αφιλοκεδώς επρόκειτο να με εκπροσωπήσετε? Τους λόγους τους γνωρίζετε. Είμαι βέβαιος....Κύριε Στεφανίδη Στέφανε, Είστε μικρός το Δέμας. Κοντός το Ανάστημα. Τούτα δεν σας εμποδίζουν να

ενεργήσετε ως Μεγάλος Άνδρας και να συμπλεύσετε σε αλλαγή της κακής κατάστασης στο νησί. Τούτη την κακή κατάσταση, Σεις με υπερβάλλοντα ζήλο έχετε υπηρετήσει. Δεν μου ότι Σεις αποφυλακίσατε τον « Κύριο » Μανουσέλη. Δεν μου διαφεύγει ότι υποθέσεις του έχετε διαχειριστεί. Αυτό το θέατρο που χρόνια παίζετε στο νησί με το οποίο περιουσίες έχουν χαθεί και άνθρωποι αθώοι έχουν πάει φυλακή να πάψει να παίζεται όσο αφορά τουλάχιστον το άτομο μου. Ο συγκεκριμένος υπάνθρωπος, άλλοτε θύμα και θύτης, είναι απλά ένα πιόνι στην σκακιέρα του συστήματος που έχετε δημιουργήσει, χειραγώγησης και της Δικαιοσύνης στο νησί, καταστρέφοντας και μέσω αυτής ανθρώπους που επιθυμούν να δημιουργήσουν και να διαιωνίσουν.... Η κατάσταση της χώρας αδιάψευστος μάρτυρας όσων σας καταμαρτυρώ εν τη παρούσα. Αναλάβετε τις ευθύνες Σας και βρες τε τον τρόπο Σεις να αποκαταστήσετε την πραγματικότητα. Άμεσα.»

Αναφορικά με το ανωτέρω περιεχόμενο της επιστολής, όπως αυτό επισκοπείται, προκύπτει, ότι εμπεριέχει πραγματικά περιστατικά, που επικεντρώνονται ευθέως στο πρόσωπο του ενάγοντος και σαφώς είχαν τη δυναμική να βλάψουν την τιμή και την υπόληψή του, αφού αφορούν κατ' αρχήν εναντίον του κατηγορίες για χειραγώγηση και ευτελισμό της δικαιοσύνης στο νησί. Επομένως τα πραγματικά περιστατικά, που έστω και παντελώς αόριστα περιέχονται στους ισχυρισμούς του εναγομένου, υποκρύπτουν συμβάντα και αντικειμενικά εκδηλωτικά στοιχεία, τα οποία στη συγκεκριμένη περίπτωση συνιστούν προσβολή της προσωπικότητας, αφού τον εμφανίζουν ως πρόσωπο που μετέρχεται αδιαφανείς (και μη νόμιμες) διαδικασίες. Περαιτέρω, τα ανωτέρω αναληθή γεγονότα μπορούσαν να βλάψουν την τιμή και την υπόληψη του ενάγοντος, όπως και την έβλαψαν σχετικά με την επαγγελματική του επάρκεια, την αμεροληψία και το ήθος του ως προσωπικότητα, αλλά προεχόντως ως δικηγόρου, με αποτέλεσμα να μειωθεί εν γένει η αξιοπιστία του στο επαγγελματικό του περιβάλλον. Το Δικαστήριο τονίζει, ότι η αλήθεια των αξιολογικών κρίσεων δεν επιδέχεται απόδειξη. Η απαίτηση να αποδειχθεί η αλήθεια των αξιολογικών κρίσεων είναι αδύνατο να εκπληρωθεί και παραβιάζει την ίδια την ελευθερία της γνώμης, η οποία αποτελεί θεμελιώδες στοιχείο του δικαιώματος, που εξασφαλίζεται με το άρθρο 10 της ΕΣΔΑ. Ωστόσο, ακόμη και όταν η δήλωση ισοδυναμεί με αξιολογική κρίση, πρέπει να υπάρχει ένα επαρκές

γεγονοτικό υπόβαθρο (sufficient factual basis), για να υποστηρίξει την κρίση αυτή, χωρίς το οποίο, η κρίση είναι υπερβολική. Στην προκειμένη περίπτωση, από τις προαναφερόμενες ουσιαστικές παραδοχές συνάγεται, ότι αφενός μεν στις επίμαχες επιστολές περιέχονται ισχυρισμοί γεγονότων, αλλά και αξιολογικές κρίσεις, το γεγονοτικό υπόβαθρο των οποίων δεν είναι στέρεο και επαρκές, αλλά σαθρό, αβάσιμο και κατασκευασμένο, σύμφωνα με εκείνα που έχουν αναφερθεί. Μετά τις παραπάνω παραδοχές, η ένδικη αδικοπραξία, που τελέστηκε σε βάρος του ενάγοντα, συνίσταται στην συκοφαντική δυσφήμισή του, καθόσον τα όσα ισχυρίσθηκε ο εναγόμενος είναι κατά την κοινή πείρα ικανά να βλάψουν την τιμή και υπόληψή του, πράγμα, που ο εναγόμενος γνώριζε και αποδέχονταν. Ισχυρίζεται βέβαια ο εναγόμενος, ότι όποια προσβολή υπέστη ο ενάγων, από την επιστολή αυτή δεν ήταν παράνομη, έστω και αν περιείχαν ανακριβείς χαρακτηρισμούς και δυσμενείς αναφορές, γιατί έγινε από το δικαιολογημένο ενδιαφέρον του, για την προάσπιση των οικονομικών του συμφερόντων. Ο ισχυρισμός του αυτός συνιστά ένσταση, διότι γίνεται επίκληση λόγου, που αίρει κατά το άρθρο 367 ΠΚ το άδικο από ποινική άποψη της δυσφήμισης, συνακόλουθα δε και το παράνομο της ένδικης αδικοπραξίας και προσβολής της προσωπικότητας. Όμως πρόκειται αφενός πρόκειται για συκοφαντική δυσφήμιση και σε κάθε περίπτωση από τις επιστολές προκύπτει σκοπός εξυβρίσεως του λόγω υπέρβασης του αναγκαίου μέτρου κατά την εκφορά του λόγου. Ως εκ τούτου, η ένσταση του εναγομένου, από το άρθρο 367 ΠΚ είναι άνευ αντικειμένου και πρέπει να απορριφθεί, αφού ο άδικος χαρακτήρας της δυσφημίσεως δεν αίρεται και συνεπώς παραμένει υποχρέωση αποζημίωσης του αδικηθέντος, κατά το αστικό δίκαιο, αν συντρέχει περίπτωση συκοφαντικής δυσφήμισης ή από τις περιστάσεις προκύπτει σκοπός εξύβρισης.

Σύμφωνα λοιπόν με τα προαναφερόμενα, εφόσον η δυσφήμιση ήταν συκοφαντική, δεν επήλθε άρση του αδίκου της δυσφημίσεως του ενάγοντα από τον εναγόμενο και γι' αυτό η προσβολή της προσωπικότητάς του είναι παράνομη. Επομένως, ο ενάγων από τις προαναφερόμενες (υπαίτιες) ενέργειες του εναγομένου υπέστη παράνομα προσβολή της προσωπικότητάς του, η οποία συνιστά αδικοπραξία. Δικαιούται, λοιπόν, σύμφωνα με τα άρθρα 57, 59, 914 και 932 ΑΚ να αξιώσει από τον εναγόμενο χρηματική ικανοποίηση, για την αποκατάσταση της ηθικής του βλάβης. Ενόψει της έντασης του δόλου του εναγομένου, του είδους και της έκτασης

της προσβολής, της βαρύτητας και των συνθηκών τελέσεως της προσβολής, καθώς και της εν γένει κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης των διαδίκων μερών επί της οποίας γίνεται ιδιαίτερη μνεία ότι κατ'αποδοχήν αίτησης του εναγομένου περί παροχής νομικής βοήθειας σε πολίτες χαμηλού εισοδήματος η Προεδρεύουσα Εφέτης Δωδεκανήσου με την με αριθμό 21/2018 Πράξη της διόρισε αυτεπαγγέλτως πληρεξούσιο δικηγόρο για να εκπροσωπήσει τον εναγόμενο στην παρούσα δίκη αλλά και του μέσου και του τρόπου, με το οποίο τελέσθηκε, της δημοσιότητας την οποία έλαβε η προσβολή, της επαγγελματικής, κοινωνικής και οικονομικής καταστάσεως των διαδίκων, το Δικαστήριο αυτό κρίνει, λαμβάνοντας υπόψη και την αρχή της αναλογικότητας, ότι η εύλογη χρηματική ικανοποίηση, για την ηθική βλάβη, που υπέστη ο ενάγων πρέπει να οριστεί στο ποσό των πέντε χιλιάδων (5.000) ευρώ, το οποίο είναι δίκαιο και εύλογο (932ΑΚ), στην καταβολή των οποίων υποχρεούται ο εναγόμενος, από την επομένη της επιδόσεως της αγωγής και μέχρις εξοφλήσεως, κατά το αγωγικό αίτημα, γενομένης δεκτής, κατά ένα μέρος και ως ουσιαστικά βάσιμης της αγωγής. Τα δε όσα αντίθετα υποστηρίζονται από τον ενάγοντα με τον μοναδικό λόγο της έφεσης του ότι έπρεπε να επιδικαστεί μεγαλύτερο χρηματικό ποσό πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα καθώς και η έφεση στο σύνολό της, χωρίς να επιδικαστεί σε βάρος του εκκαλούντος δικαστική δαπάνη για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας αφού ο εφεσίβλητος λόγω της νομικής βοήθειας που έλαβε δεν υποβλήθηκε σε τέτοια. Μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντα και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας κατόπιν σχετικού αιτήματος του (183,190 παρ.3, 191 παρ.2 ΚΠολΔ) πρέπει να επιβληθεί σε βάρος του εναγομένου ανάλογα με την έκταση της ήττας του (178 ΚΠολΔ). Τέλος πρέπει κατ'εφαρμογήν της διατάξεως του άρθρου 495 παρ. 3 ΚΠολΔ, ως, κατά τα ανωτέρω, ισχύει, να διαταχθεί η εισαγωγή του παραβόλου της έφεσης στο Δημόσιο Ταμείο.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ την από 28-02-2018 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης στο Εφετείο Δωδεκανήσου 188/12-09-2017 έφεση, με την από 28-02-2018 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης στο Πρωτοδικείο Ρόδου 41/02-03-2017 και αριθμό έκθεσης κατάθεσης στο Εφετείο Δωδεκανήσου 25/25-01-2018 έφεση και με την

από 01-02-2017 με αριθμό έκθεσης κατάθεσης στο Πρωτοδικείο Ρόδου 15/02-02-2017 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης στο Εφετείο Δωδεκανήσου 69/21-03-2017 έφεση, αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 28-02-2018 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 188/2017 έφεση

ΔΕΧΕΤΑΙ τύποις και απορρίπτει ουσία την από 28-02-2018 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 25/2018 έφεση

ΔΕΧΕΤΑΙ τύποις και ουσία την από 01-02-2017 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 69/2017 έφεση

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την εκκαλούμενη υπ' αριθμόν 53/2015 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου (τακτικής διαδικασίας).

ΚΡΑΤΕΙ και δικάζει την υπόθεση στην ουσία.

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ την από 08-10-2012 και με αριθμό κατάθεσης 355/23-10-2012 αγωγή

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ότι κρίθηκε απορριπτέο στο σκεπτικό.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να καταβάλει αλληλεγγύως στον ενάγοντα το ποσό των πέντε χιλιάδων ευρώ (5.000 ευρώ), με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής έως την εξόφληση.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον εναγόμενο στην πληρωμή μέρους των δικαστικών εξόδων του ενάγοντα και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας, τα οποία καθορίζει στο ποσό των τετρακοσίων ευρώ (400,00 ευρώ)

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την εισαγωγή του παραβόλου, που κατετέθηκε από τον εκκαλούντα στο Δημόσιο Ταμείο

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε κλπ

Ο Προεδρεύων

